

Lee Child & Andrew Child

Secretul

Traducere din limba engleză de
Constantin Dumitru-Palcus

UNU

Keith Bridgeman era singur în salon când a închis ochii. Vizitele medicale de dimineață se terminaseră. Masa de prânz fusese servită, mâncată și resturile strânse. Vizitatorii celorlalți pacienți se foiseră pe coridor în căutarea rudelor și prietenilor. Un om de serviciu măturase, dăduse cu mopul și dusese gunoiul strâns peste zi. Și, în sfârșit, în salon se lăsase un pic de liniște.

Bridgeman se afla în spital de o lună, suficient timp pentru a se obișnui cu ritmurile și rutinele. Știa că era momentul acalmiei de după-amiază. O pauză binevenită, în care n-avea să fie împuns, înțepat și pus să se ridice, să se miște și să se întindă. Nimeni nu avea să-l mai deranjeze timp de cel puțin trei ore. Așa că putea să citească. Să se uite la televizor. Să asculte muzică. Să se uite pe fereastră la bucata de lac care se vedea printre cei doi zgârie-nori din apropiere.

Sau putea să tragă un pui de somn.

Avea 62 de ani și era într-o formă fizică precară. Asta era clar. Putea să discute care era cauza — munca de-o viață, stresul la care fusese supus, țigările și alcoolul pe care le consumase —, dar nu putea nega efectul. Un atac

de cord masiv, în urma căruia nu se așteptase nimeni să supraviețuiască.

Sfidarea unor șanse atât de potrivnice era o muncă obositoare. Așa că a ales să tragă un pui de somn.

În ultima vreme alegea întotdeauna somnul.

Bridgeman s-a trezit după numai o oră, când nu mai era singur. În încăpere se mai aflau două persoane. Ambele femei, probabil spre 30 de ani. Aveau aceeași înălțime. Aceeași constituție suplă. Una dintre ele se afla în stânga patului, mai aproape de ușă, iar cealaltă era în dreptul ei, dar în cealaltă parte, mai aproape de fereastră. Stăteau complet nemișcate, în tăcere, și se uitau fix la el. Aveau părul strâns la spate, neted și negru. Fețele lor erau inexpresive ca ale unor manechine, iar în lumina artificială dură pielea le strălucea ca și cum ar fi fost din plastic.

Purtau amândouă halate albe peste combinezoanele de spital. Halatele aveau lungimea corectă. Aveau toate buzunarele, insignele și ecusoanele necesare. Combinezoanele erau nuanța potrivită de albastru. Dar Bridgeman era cât se putea de sigur că femeile nu erau cadre medicale. Așa îi spunea al șaselea simț. Îi spunea că femeile n-aveau ce să caute acolo. Că erau o problemă. Le-a cercetat pe fiecare dintre ele, pe rând. Aveau mâinile goale, hainele nu prezentau umflături, nu se vedea nici urmă de arme sau cuțite. Nici urmă de vreun echipament de spital pe care l-ar fi putut folosi ca armă. Dar Bridgeman tot nu era mulțumit. Era în pericol. Știa. O simțea la fel de acut ca o gazelă prinsă în ambuscadă de doi lei.

Bridgeman a aruncat o privire spre piciorul lui stâng. Butonul de apel era acolo unde îl lăsase asistenta, întins pe cearșaf, între coapsa lui și bara de siguranță. A întins repede mâna spre el, cu o mișcare fluidă. Lină. Rapidă. Dar femeia a fost și mai rapidă. A înșfăcat butonul, apoi l-a scăpat, lăsându-l să atârne pe fir, până aproape de podea, departe de raza lui de acțiune.

Bridgeman a simțit cum inima îi tresare și îi tremură în piept. A auzit un bip electronic, care venea de la un echipament aflat pe un suport lângă capătul patului. Pe ecran se vedeau un număr în centrul jumătății de sus și două linii zimțate care traversau în zigzag întreaga lățime a jumătății de jos. Prima linie îi arăta pulsul, care era într-o creștere nebună. Vârfurile curbei care arăta ritmul cardiac erau tot mai apropiate, de parcă se urmăreau unul pe altul. Era în creștere. Rapidă. Bipurile au crescut în intensitate. Din ce în ce mai dese. Apoi sunetul a devenit continuu. Insistent. Imposibil de ignorat. Numărul a încetat să mai crească. A început să clipească. Și-a schimbat direcția. Și a continuat să scadă până când a ajuns la 00 și liniile s-au aplatizat. Mai întâi în stânga ecranului, apoi pe toată lungimea, până când ambele au devenit perfect orizontale. Ecranul a rămas inert. Fără viață. Cu excepția urletului electronic disperat.

Vorbea despre o insuficiență cardiacă totală.

Dar numai pentru o clipă.

Când alarma a început să țiuie, cea de-a doua femeie l-a apucat pe Bridgeman de încheietura mâinii drepte, i-a smuls o clemă albastră pătrată din vârful degetului arătător și a atașat-o la al ei. Ecranul a clipit de două ori. Apoi sunetul s-a întrerupt. Ritmul cardiac a început să

urce, iar cele două linii au început să ticăie de la stânga la dreapta. Niciuna dintre valori nu era chiar identică cu cele ale lui Bridgeman, pentru că femeia era mai tânără. Mai în formă. Mai sănătoasă. Mai calmă. Dar valorile erau destul de apropiate. Nu prea mari. Nici prea mici. Nimic care să declanșeze o altă alarmă.

Bridgeman și-a strâns pieptul cu ambele mâini. Transpirația îi țâșnea pe frunte și pe scalp și își simțea pielea umedă. A trebuit să facă un efort pentru a respira.

Femeia cu clema pe deget s-a așezat pe scaunul pentru vizitatori de lângă fereastră, iar cea din stânga patului a așteptat o clipă, apoi s-a uitat la Bridgeman.

— Ne cerem scuze. N-am vrut să te speriem. N-am venit să-ți facem rău. Vrem doar să vorbim.

Bridgeman nu a răspuns, iar femeia a continuat:

— Avem două întrebări. Asta e tot. Ne răspunzi sincer și n-o să ne mai vezi niciodată. Promit.

Bridgeman n-a reacționat.

Femeia l-a văzut că a aruncat o privire pe lângă ea, spre ușă, și a clătinat din cap.

— Dacă sperii c-o să vină cavaleria, nicio șansă. Clemele astea alunecă de pe degetele oamenilor tot timpul. Și ce faci ei? Le fixează imediat la loc. Asistenta care a auzit alarma o să-și dea seama că asta ai făcut. Așa că... Prima întrebare, bine?

Bridgeman avea gura uscată. A făcut tot posibilul să-și umezească buzele, apoi a respirat adânc. Dar nu pentru a răspunde la întrebări. Pentru a cere ajutor în stilul tradițional.

Femeia i-a ghicit jocul. Și-a dus un deget la buze și a scos ceva din buzunarul hainei. O fotografie, pe care

i-a întins-o lui Bridgeman. Înfațișa o mână înmănușată care ținea un exemplar din *Tribune* lângă o fereastră. Bridgeman vedea data de pe ziar. Marți, 7 aprilie 1992. Era ediția din ziua aceea. Apoi a văzut două siluete prin geam. O femeie și un copil. O fetiță. Chiar dacă erau cu spatele la aparatul de fotografiat, Bridgeman nu a avut nicio îndoială cine erau. Sau unde se aflau. Erau fiica și nepoata lui. În casa pe care le-o cumpărase în Evanston, după moartea soției sale.

Femeia l-a apucat pe Bridgeman de braț și i-a luat pulsul. Era rapid și slab.

— Ei, haide! Calmează-te, i-a spus ea. Gândește-te la familia ta. Nu vrem să le facem rău. Și nici ție. Vrem doar să înțelegi cât de serioasă este situația. Avem doar două întrebări, dar sunt importante. Cu cât răspunzi mai repede, cu atât mai repede plecăm de-aici. Ești gata?

Bridgeman a dat din cap și s-a lăsat pe spate pe pernă.

— Prima întrebare. Poimâine te întâlnești cu o ziaristă. Unde sunt informațiile pe care ai de gând să i le dai?

— De unde știți despre...

— Nu pierde vremea! Răspunde la întrebare.

— Nu există nicio informație. O să stăm doar de vorbă.

— Niciun jurnalist credibil n-o să ia de bun ce-i spune un informator dacă nu are o dovadă solidă. Unde e?

— Informator? Nu despre asta este vorba. Reporterul e de la un mic săptămânal din Akron, Ohio. Unde m-am născut. Articolul e despre atacul meu de cord. Despre recuperarea mea. E un miracol, după spusele doctorilor. Oamenii de acasă vor să citească despre asta, mă consideră o sursă de inspirație.

— Atac de cord? În direcția asta vrei să mergi? Când ai o informație mult mai importantă?

— Ce informație?

Femeia s-a aplecat mai aproape.

— Keith, știm ce ai făcut. Știm ce-ați făcut toți. Acum 23 de ani. În decembrie 1969.

— Decembrie 1969? De unde știți...? Cine sunteți?

— O să ajungem și la asta. Acum trebuie să-mi spui ce informații ai de gând să-i dai reporteritei din Akron.

— Nicio informație. Am de gând să-i povestesc despre recuperarea mea. Asta e tot. N-o să vorbesc niciodată despre decembrie 1969. De ce eram acolo. Ce făceam. Ce s-a întâmplat. Cu nimeni. Am jurat că n-o să vorbesc, și mă țin de cuvânt. Nici măcar nevastă-mea n-a știut.

— Deci n-ai niciun document sau notițe ascunse în salonul ăsta?

— Bineînțeles că nu.

— Atunci nu te superi dacă arunc o privire.

Femeia n-a așteptat să-i răspundă. A început cu dulapul de lângă pat. A deschis ușa și a scotocit prin pijama-lele de schimb, cărțile și revistele lui Bridgeman. A trecut la o geantă de piele de pe podea, de lângă ușă, în care era un rând de haine. Nimic altceva. Apoi a verificat baia. Nici acolo nu a găsit nimic semnificativ. Așa că s-a mutat în centrul camerei și și-a proptit mâinile în șolduri.

— A mai rămas doar un singur loc de verificat. Patul.

Bridgeman nu s-a mișcat.

— Fă-o pentru fiica ta. Și pentru nepoată. Haide! O să termin repede.

Bridgeman a simțit cum îi crește din nou pulsul. A închis ochii o clipă. A tras aer în piept. Și-a impus să

se relaxeze. Apoi a dat cearșaful laoparte, și-a aruncat picioarele peste marginea saltei și s-a ridicat. S-a uitat la femeia de pe scaun.

— Pot măcar să mă așez? Sunt mai bătrân ca tine și cu un picior în groapă.

Femeia a ridicat degetul cu clema atașată.

— Îmi pare rău. Cablul e prea scurt ca să mă pot mișca. Dacă vrei totuși să te așezi, stai pe pervazul ferestrei.

Bridgeman s-a întors și s-a uitat la pervaz. S-a gândit să se așeze pe el. Dar și-așa era suficient de rău că prima ordine de la una dintre femei și s-a mulțumit să se sprijine de el. A privit cum cealaltă femeie termina de scotocit în pat. Nici acum n-a găsit nimic.

— Mă crezi acum? a întrebat Bridgeman.

Femeia a scos din buzunar o bucată de hârtie și i-a întins-o. Era o listă de nume. Șase nume scrise de mână mărunț și nesigur. Printre ele se afla și cel al lui Bridgeman, care le-a recunoscut pe toate celelalte cinci. Varinder Singh. Geoffrey Brown. Michael Rymer. Charlie Adam. Neville Pritchard. Iar sub ultimul rând era un simbol. Un semn de întrebare.

— Lipsește un nume, a spus femeia. Cine e?

Inima lui Bridgeman nu mai bătea cu putere. Acum o simțea ca și cum ar fi fost plină de mîl. Ca și cum nu mai avea putere să-i împingă sângele în artere. Nu putea să răspundă; ar fi însemnat să-și încalce jurămîntul. Jurase să nu dezvăluie nici măcar un detaliu. Juraseră toți, cu 23 de ani în urmă, când devenise clar ce făcuseră. Iar numele care lipsea aparținea celui mai ciudat din grup. Era mai bine pentru toată lumea dacă rămânea în afara listei.

Femeia i-a întins altă fotografie. O altă poză cu fiica și nepoata sa, mergând pe jos de data aceasta, la jumăta-tea unei treceri de pietoni. Fotografia fusese făcută prin parbrizul unei mașini.

Bridgeman își canaliza toată energia în încercarea de a respira. Femeia voia doar un nume. Ce rău putea să i se întâmple dacă i-l spunea? Multe, știa bine.

— O întrebare suplimentară, a adăugat femeia. Ce-o să se întâmple mâine? Sau poimâine? Dacă șoferul e beat? Sau îi cedează frânele?

— Buck, a zis Bridgeman. Numele lipsă. Este Owen Buck.

Femeia a clătinat din cap.

— Buck e mort. A murit de cancer acum o lună. Imediat după ce a scris lista aia. Așa că nu de numele lui am nevoie. A spus că mai există un al optulea nume, însă nu-l știa. Dar era sigur că unul dintre voi știe.

Bridgeman nu a răspuns. Se străduia să înțeleagă informațiile. Probabil că pe Buck îl copleșiseră muștrările de conștiință. Bombănea tot timpul că o să facă o prostie. Dar asta nu explica de ce îi spusese acestei femei că exista un nume în plus. Poate că-și pierduse mințile. Poate că medicamentele contra cancerului pe care i le dădeau îi prăjiseră creierul.

— Poate că șoferul o să fie neatent? a continuat femeia. Poate că o să adoarmă la volan?

— Poate că există un alt nume, a spus Bridgeman închizând ochii. Cineva l-o fi știind. Poate că unul dintre ceilalți. Dar nu și eu. Nu cred că există.

— Poate-o să rămână destul din nepoata ta ca să ai ce să-ngropi. Sau poate că nu.

Bridgeman se zbătea să respire.

— Nuu, vă rog! Nu știu. Jur! Ți-am dat numele lui Buck. Nu știam că e mort. Am fost bolnav. Am fost aici. Nu mi-a spus nimeni. Așa că, dacă aș ști un alt nume, ți l-aș spune și pe ăla. Dar nu știu. Deci nu pot.

— Ba da, poți. Nu trebuie să mi-l spui. Poți să faci ce-a făcut și Owen Buck. Scrie-l. Mi-a dat șase nume. Tu trebuie să-mi dai doar unul.

A scos din buzunar un stilou și i l-a întins. Bridgeman s-a uitat la el o clipă, apoi l-a luat și l-a adăugat pe Owen Buck în capul listei.

— Țsta e singurul nume pe care îl știu. Jur!

— Ai văzut vreodată un sicriu de copil, Keith? a întrebat femeia. Pentru că, dacă n-ai văzut, nu cred că te poate pregăti ceva pentru cât de mic va părea. Mai ales când va fi lângă cel în mărime naturală în care se va afla fata ta.

Genunchii lui Bridgeman au început să tremure. Arăta de parcă era gata să se prăbușească, iar vocea femeii s-a înmuiat.

— Haide! Un singur nume. Două vieți salvate. Ce mai aștepți?

Trupul lui Bridgeman s-a lăsat în jos.

— Buck s-a înșelat. Nu există un alt nume. Nu din câte știu eu. Am fost acolo trei ani. Nu am auzit niciodată de altcineva care să fi fost adus în echipă.

Femeia l-a ținut cu privirea zece secunde lungi, apoi a ridicat din umeri. A luat stiloul și hârtia și le-a băgat înapoi în buzunar.

— Cred că am terminat aici.

S-a întins și i-a atins fruntea lui Bridgeman.

— Ia stai puțin. Văd că te simți groaznic. Lasă-mă să deschid fereastra. Aerul curat o să te învioreze. Nu vreau să te las așa.

— Nu se poate, a spus Bridgeman. În spitalul ăsta ferestrele nu se deschid.

— Asta se deschide.

Femeia s-a aplecat pe lângă Bridgeman, a apăsat pe mâner, iar fereastra s-a deschis într-un arc larg. Apoi, de sub gulerul halatului, a scos un lăntișor pe care l-a tras peste cap. De el atârna cheia de la fereastră.

— Uite! a zis și a lăsat să cadă cheia cu tot cu lanț în buzunarul de la piept al pijamalei lui Bridgeman. Un cadou. Ceva care să-ți amintească de noi, pentru că n-o să ne mai vezi niciodată. Așa cum am promis. Mai e doar un ultim lucru înainte de a pleca. Ai întrebat cine suntem.

Femeia s-a ridicat îndreptându-și spatele.

— Numele meu este Roberta Sanson.

Femeia cu clema fixată pe deget s-a ridicat de pe scaun.

— Iar eu sunt sora ei. Veronica Sanson. Tatăl nostru a fost Morgan Sanson. E important să știi.

Morgan Sanson. Numele era un ecou din trecut. Unul nedorit. Patru silabe pe care sperase să nu le mai audă niciodată. A fost nevoie de o fracțiune de secundă pentru ca semnificația să-l lovească, apoi Bridgeman s-a îndepărtat de perete. A încercat să se strecoare pe lângă Roberta Sanson, dar n-a avut nicio șansă. Era prea firav, iar spațiul era prea îngust. Și surorile erau prea puternic motivate. Roberta s-a deplasat în lateral și i-a blocat calea. Apoi l-a apucat de umeri cu ambele mâini și l-a împins înapoi până l-a lipit de pervaz, după care a verificat să

fie în dreptul ferestrei deschise. Veronica s-a aplecat și l-a apucat de picioare, chiar de deasupra gleznelor, apoi s-a îndreptat, iar Roberta a împins. Bridgeman a dat din picioare, s-a răsucit și s-a zbătut. Roberta și Veronica l-au împins încă o dată. Și încă de două ori, ca să se asigure că nu exista loc de eroare. Apoi au lăsat gravitația să facă restul.

DOI

Jack Reacher nu mai fusese niciodată la Rock Island Arsenal din Illinois, dar era al doilea anchetator al Poliției Militare trimis acolo în decurs de două săptămâni. Prima vizită avusese loc în urma unui raport privind dispariția mai multor puști M16, care s-a dovedit fals. Reacher era ultimul care se alăturase noii sale unități, după ce fusese retrogradat de la gradul de maior la cel de căpitan, așa că i s-a repartizat o acuzație mai puțin interesantă. Manipularea inventarului.

Sergentul care depusese plângerea l-a întâmpinat pe Reacher la intrarea principală. Între ei era o diferență de vreo zece ani. Aveau cam aceeași înălțime, 1,96, dar în timp ce Reacher era solid și lat în umeri, bărbatul mai în vârstă era slab și firav, cu pielea palidă și trăsături delicate. Abia dacă depășea 80 de kilograme; deci cu 28 de kilograme mai ușor. Uniforma îi atârna puțin de pe umeri, ceea ce l-a făcut pe Reacher să se îngrijoreze de sănătatea omului.

După schimbul obișnuit de politețuri, sergentul l-a condus spre poligonul de tragere E, în apropierea perimetrului vestic al bazei. A încuiat ușa grea de oțel în spatele

lor și a mers până la o banchetă de încărcare ieșită din peretele din spate. Acolo se aflau șase arme M16 aliniate ordonat, cu țeștile îndreptate în direcția opusă și cu paturile spre dreapta. Armele nu erau noi; clar petrecuseră multă vreme pe teren. Dar erau bine întreținute. Curățate recent. Nu neglijate sau deteriorate. Nu existau elemente evidente de alertă. Niciun indiciu vizibil că ar fi fost ceva în neregulă cu ele.

Reacher a luat a doua pușcă din stânga. A verificat dacă avea camera goală, a inspectat-o în căutarea unor defecte, apoi a împins un încărcător în poziție. A pășit până la gura poligonului și a selectat modul de tragere foc cu foc. A tras aer în piept. L-a reținut. A așteptat să treacă următoarea bătaie de inimă și a apăsas pe trăgaci. La 100 de metri, steaua roșie de pe casca țintei a făcut implozie. Reacher a lăsat arma jos și s-a uitat la sergent, al cărui chip nu trăda nimic. Nicio surpriză. Nicio dezamăgire. Reacher a mai tras de cinci ori. Rapid. Din pereți au răsunat pocnete ascuțite, iar cartușele goale au zăngănit pe podeaua de beton, în timp ce gloanțele au perforat ținta formând un „T”. O demonstrație de tir impecabil. Arma nu dădea semne c-ar avea vreo problemă. Și tot nicio reacție din partea sergentului.

Reacher a arătat spre încărcător.

— Câte?

— Sunt 16, a răspuns sergentul.

— În Vietnam?

— Trei misiuni. Fără rateuri de tragere. Dacă nu e stricat...

Reacher a împins selectorul de foc în poziția cea mai joasă. Foc automat. Modelul era vechi, de dinainte de trecerea la rafale de trei focuri. A ochit centrul de greutate al

țintei și a mărit presiunea pe trăgaci. Trunchiul de plastic verde ar fi trebuit să fie făcut bucăți. Cele zece gloanțe rămase ar fi trebuit să-l sfâșie în mai puțin de o secundă. Dar nu s-a întâmplat nimic. Pentru că trăgaciul nu se mișca. Reacher a trecut din nou la modul foc cu foc și a îndreptat arma spre fața țintei. Conturul rudimentar care reprezenta nasul s-a despicat în două la impact. Reacher a trecut pe foc automat. Din nou, nu s-a întâmplat nimic. Ceea ce nu lăsa nicio îndoială. Trăgaciul nu se mișca în acea poziție.

— Toate sunt așa? a întrebat el.

Sergentul a dat din cap.

— Toate. Toată lada.

Reacher s-a dus la banchetă și a pus arma jos. A scos încărcătorul, a golit camera cartușului, a împins știfturile de demontare, a separat carcasa inferioară și i-a examinat contururile interioare. Apoi a întins-o spre sergent.

— Buzunarul trăgaciului are dimensiunea greșită. Nu permite focul automat. Și sunt doar două orificii. Ar trebui să fie trei.

— Corect, a confirmat sergentul.

— Nu sunt conforme cu specificațiile armatei. Cineva a schimbat originalul cu o versiune civilă, iar arma a devenit semiautomată.

— Nu văd altă explicație.

— De unde au apărut?

Sergentul a ridicat din umeri.

— O eroare administrativă. Trebuiau expediate pentru distrugere, dar s-au încurcat două lăzi și astea au ajuns aici din greșeală.

Reacher s-a uitat la armele de pe banchetă.